

Andreu Guixer

La felicitat en un recó
La felicitat en un recó
La felicitat en un recó

Avuy comensa a repartirse
aquesta obra d'èxit mundial

48 pag. 15 cts.

Calor

Valgans Sant Nin y Sant Non! y com apreta la calor y com suhem els bons redactors que composem la Redacció de aquesta Revista, pera escriure les substancioses cròniques que tant amorosa y lluminosament (modestia apart) guien el Teatre Català pels camins de la regeneració y esplendor; y com a lo més intrincat d'un paragraf recargolat ens entra el desitg de llensar la ploma y sortir al carrer y agafar el primer tranvia de la Barceloneta y no baixar fins al peu mateix de un Establiment de Banys, pera sentir, un cop lligades les descomunals carbasses al còs, com les ones mediterrànies acaronen les nostres personalitats bon xich malmeses per tants drames y comedies y actors dolents com han tingut de soportar durant la prop-passada temporada!

La millor manera de anar empassant-nos la *canícula*, es pendresho tot a la fresca y no impressionarse malgrat ens comuniquin la nova més inversemblable que hagi arribat a oïts humans; a l'hora més impensada donchs, ens trobem ab un volgut company que ab greu astorament ens notifica: — Que no ho sabs? L'Hilari Serrallonga ha format companyia ab l'exclussiu objecte de poder ser primer actor y sense encomanarse a Deu ni al dimoni s'ha llensat per aquets mōns disposat a ferse aplaudir pels pagesos representant els drames més esferehidors y patètics del repertori català...

Nosaltres recordem que l'Hilari no posseheix altres mereixements pera capitanejar una companyia que'ls de anar afeytat de cara y deure uns mitjons rei-

xats que la temporada d'hivern va adquirir pera interpretar l'«Armando» de *La dama de las camelias* en la societat «El sospir bohemí» y en lloch de apostrofar, — com hauriem fet pels volts de Nadal — la conducta de dit subjecte que pera satisfer la seva vanitat personal no repara en posar en ridícol als nostres autors, ens concretem a mormurar filosòficament:

«Que los de Picamoixons — se las compongan con él».

Nó, no ens indignem per res de lo que passi y procurem rodejarnos de aquell ambient de despreocupació en que pululen y medren més de quatre corresponents de la Societat de Autors; imitemlos en tot y tinguem la seguretat de que disfrutarem de més frescor de la que gosen els habitants de Serra Morena, ab tota calma sigui dit; revestimnos com ells de desaprensió; imitemlos, y no tindrem necessitat ni d'aygua de arròs que rebaixi l'ardencia de les nostres sanchs, ni de horxates gelades, ni de granisats que refresquin el nostre còs amarat de suhor.

Els que treuen foch pels caixals, ab això del «Saturno Parch», son els propietaris dels «Cines»; deixem que s'esbravin, que cridin, que formulin enèrgiques protestes a qui vulguin, sense compadirlos massa; qu'ells a l'hivern fan més mal als Teatres que pedregada seca.

Que'l públich prefereix anar a tirar-se al «Water-Choup» que resistir una sessió de 20 pelícoles y 4 atraccions y's veuràn precisats, si això dura, a tancar

les portes? Que tanquin y barrin lo que vulguin, que al cap y a l'últim serà, aytal mida radical, beneficosa pera tots!

CORREU DE PARIS

En France, tout le monde est un peu de Tarascón; (A Fransa tothom es un poch Tarascó).—El fill den Daudet y en Bernstein se desafien.—Trets y cops de sabre.—Total una R y una E.

L' Alfons Daudet quan escrigué la magnífica humorada dels tres Tartarins posà un lema a l'obra que es una màxima «A Fransa tothom es un poch de Tarascó». Emprò segurament quan escribia l'obra y el lema, no pensava pas el mestre que Deu li donaria un fill tocat també, com tots els francesos, per un poch de Tarascó.

Aquest fill ha sigut Lleò Daudet, novel·lista, orleanista y *chauviniste* com el que més.

Per això actualment s'es desafià ab el jueu Bernstein y l'origen d'aquesta faccissia d'honor està en les disputes que abdos tingueren quan l'estrena de *Après moi* a la Comedia Francesa.

Vuy parlarvos del desafió ab la fruhició ab que ho fan els periodistes francesos y, per lo tant, me permetereu que us traduheixi d'un periòdich de París el relat de la tartarinesca gesta.

«Foren unes batusses verament emocionats, una topada aspre y nerviosa.

Una consigna severa y una discreció gens comú, observades per abdues parts havien desorientat als fotògrafs y periodistes, no obstant, a dos quarts de cinch erem uns quants en un recó ombriu del Velodrom del Parch *des Princes*, esperant.

Una hora terrible d'espera... M. J.

Joseph Renaud arribà. Midà la terra, feu tots els preparatius necessaris y a les sis en punt, per una porteta va apareixer M. Lleò Daudet portant barretet fluix de felpa gris, seguit dels seus padrins M. M. Delbecque y Moreau y es ficà en el jardinet que precedeix a la pista.

Després arribà M. Bernstein vestit de blau y acompanyat de M. M. Binet-Valmer y de Caillavet.

Quisqun dels adversaris entrà al recambró pera eixirne prestament y dirigir-se a la pista hont tindria lloch el primer combat a pistola.

Nosaltres feyem silenci. Desde la finestra desde hont espiavem vegerem a M. Lleò Daudet apretat per una jaqueta negra y ab un barret fort y al seu devant, alt, magre y sech M. Bernstein ab el coll de la americana aixecat.

M. J. Joseph Renart s'avensa. Distribueix les pistoles, palpa els vestits dels combatens y pregunta: «Esteu preparats?» M. Lleò Daudet està tot estirat y com clavat pesadament a terra. Monsieur Bernstein està tirat endevant y acotxat com si s'preparés pera donar un salt y al comandament de *a la una, a les dugues, a les tres*, estira el bras, tota la seva llarga figura's redressa y tira.

El seu enemich fa lo mateix.

Cap d'ells ha fet blanch.

La maniobra comesa segonament y en la mateixa actitud els dos combatents tiren al plegat y aquest cop encare no hi ha cap resultat.

Se baterán a espasa. Quisqun per sa banda, escoltat dels seus padrins se retira al recambró a despullarse pera apareixer de nou al camp ab el vestit reglamentari.

El combat será en aquell lloch pintoresch de les curses. Allí hont al costat dels obstacles que s'posen als caballs pe

ra saltar, hi han caixes reixades plenes d'inofensius pollastres que a estones deixen pasturar per l'herba y ahont en un colomar apareix una tórtola pacífica que a cada embat dels combatents recularà espantada.

Més heusaquí M. Lleò Daudet que reapareix vestit de punt y ab guants negres y s'en va cap al lloch assenyalat. Més calmós M. Bernstein ab pantalons de franela blanca, toba camisa de color y guants blanchs el segueix.

Dringuen les espases, abdòs combatents estàn en guarda. M. Bernstein te la superioritat innegable da l'alsada y fa una guarda alta a la que difícilment podrà acomodar-se l'adversari. «Va senyors»—fa M. J. Joseph Renaud.

Y comensa allavors un combat neguitós, sorollós, plé de cops d'espasa. Salta l'arma de mans de M. Lleò Daudet. Precipitats cops de mans. Els padrins envoltan als combatents. Els embats se reprenen febrosamet y s'fa impossible «catalogar» un cop d'espasa.

M. Lleò Daudet que resta descobert ofereix indefensa la cara a l'espasa de M. Bernstein y es esgarrinxat a l'arch de la seilla. Després el combat se reprén y segueix el soroll y els passos en rellicada y els salts d'atac y les reculades.

Després els combatents son separats. Un metje examina l'bras de M. Lleò Daudet, un altre mira l de M. Bernstein que sembla estar segur de no haver rebut y s' passeja esperant.

Un llarch repós, una espera més llarga encare, y finalment els padrins y els combatents reprenen el camí de llurs recambrons. M. Daudet que ha sigut ferit profundament en el biceps del bras dret, declara que no pot continuar. Y veyem passar als dos adversaris, pàlits y fadigats, que estàn quasi l'un al costat de l'altre, però que no s'allarguen les mans.

S'ha acabat. Els fotografs treyallen. Automovils, esperen a les portes y sota un crepuscle polsós y plé d'un sol rogench tothom s'en va lentament.

Y això ha sigut pera nosaltres, durant una hora, una bella lliçó de valor.»

Y en Loge afegeix: Total una R y una E. Y un poch de Tarascón com digué el pare Daudet, el mestre que si avuy fos viu recriminaria segurament a n'el seu fill tant perillosa fatxenda,

LOGE.

Rápida

La capella del meu poble,
del poble dels meus amors,
l'han guarnida de roselles
les fadrines del entorn,
¡Si n'hi han de roses blanques
y clavells de mil colors
no mancanthi violetes
aplegades a n'el bosch!
La capella del meu poble,
fins hi volen aucellons
per sentir la missa santa
que hi dirà l senyor rector.
També tu bella estimada
hi seràs a n'aquest jorn
per gosar de l'alegria
pel perfum excels de flors.
Y entre mitg de tanta festa
hont s'esborra'l més greu dol,
juntarem les nostres ànimes
ab suprema devoció.

EMILI GRAELLS CASTELLÀ.

Del cor

—Si vols, puch presentarthí,—digué plè de bondat e interès, el meu bon amich.

—No, no cal,—vaig respondre mitg confós y avergonyit—ja m'hi atreviré...

Y vaig atrevirme, vaig atrevirme a arribar fins a vos, dòna dels ulls negres, d'ulls negríssims, d'ulls pregons. Vaig oferirvos el bras y benèvolment, gentilment, l'acceptàreu...

De què vaig parlarvos? No ho sé. Vaig dirvos allò que volia? No ho crech. Allò que'm cremava'l pit, allò que m'abusava no deguí pas dirvosho, perquè encare'm crema, encare'm tortura més que may. Jo vos prech me perdonau si vaig mostrarme descortès e incoherent ab vos. Oh, lo què sofria!

Tots els amichs restaven enfonzats en les otomanes de la luxosa sala, y tenien fits els ulls en vos. Volien endevinar la perturbació del vostre esperit, volien veure com s'enrossien vostres sedoses galtes, volien escudrinyar lo que 'm dirièn vostres ulls negres, vostres negríssims ulls...

Y, elles, les amigues, vostres atrevides amigues, xiuxiuejaven seguidament. Cada volta que dansant nòs ensopegàvem a passar enfront seu, arribava a les meves orelles una ironia, una fi blanta ironia que'm desconcertava plenament.

Es que la conegueren la nostra pertorbació? Es qu'ells y elles, els amichs

y les amigues, l'endevinaren el nostre enamorament? Jo crech que sí. Perquè encare que no m'atrevis fixament a mirarvos, per força havien de veure traspassar les frisances meves, per força havien d'oure les bategades del meu cor esbojarrat.

No'ls ne parlàsseu pas a vostres amigues, a vostres atrevidotes amigues, que jo no sabia dirvos una paraula, que 'm pertorbava, que mitg tremolava y espetegava de dents... No... no'ls ho diguesseu pas!...

Als meus amichs rès vaig deixàrlosen entendre; rès, per mí, n'han sapigut. Vaig esquivar totes les preguntes y fugir d'ells com vaig poguer. No hi riurièn poch, uns y altres, si sabien que'ns som enamorats!

Per Deu, no'ls ho diguesseu, no'ls ho diguesseu pas! Visquem nosaltres dos sols, ben solets, el nostre enamorament. Rès ne diguem a ningú. Jo aniré visquentlo desde un recó del meu poble, del meu petit poble, desde'l peu d'un cloqueret, hont les òlives hi nien y els falsiots hi xisclen desde que'l día s'aixeca fins que'l sol se pon.

Y vos, vos dóna dels ulls negres, negríssims com la nit, no sabreu també viure'l, posada al mitg de la avalotada urb, tot l'encís que va filtrar l'enamorament en vostre cor?

FRANCISCO-X. VERGÉS.

Foch en la pampa

Tanta ufanor han assolit els blats, que l'rancho del basch Urriberri ha restat mitg soterrat dins les espigues prenyades. Per sa construcció y habitants, apar la nau de Noe flotant en la superfície d'un mar daurat. No vos penseu pas ovirar en cap dels indrets montanyes, bosch, ni pobles; no intenteu cercar una masia blanca un riu platejat ni un barranch feréstech: estéu en mitg d'un veritable Ocea de blat que's pert pels quatre horitzons. Potser que si molt escuadrinyeu, arribarieu a vesllumar qualche bulto obscur com l'esquenall d'un peix monstre, que no serà altre cosa que un rancho com el del basch Urriberri. Y si esguardeu ab atenció vers el surest, reparareu en un grupo d'arborencies d'un vert vermellós, que segons l'hora y l'estat del dia, unes vegades vos pareixeràn una illa al mitg de les fangoses aigues del Plata, y altres un vassis al mitg de les sorres del Sahara.

Quan el blat té poch temps, al lliscar el *pampero* vibra com les aygues d'un estany de poch fons; més quan ha arribat a sa major creixensa y les espigues ja son plenes, aleshores aquell mar s'agita y enfurisma de valent; ses crespades ones corren lleugeres llegues y més llegues, sa remor arriba dins el rancho del poblador com la llunyana burinor d'una alamera rebregada pel vent.

Els dies de bonansa, l'aspecte dels blatars es de lo més apacible. Les espigues colltortes reposen somnolentment; quantitat de gentils orenoles patinen sobre ses arestes lasses, y'ls avestrussos, cignes d'aquelles aygües, caminen magestuosament d'un costat a l'altre; degades qualche d'ells se capbussa, y torna a eixir un poch més avall ab una presa estreta del fons; totseguit sos com-

panys se la disputen, y allavors s'armen corredisses, s'aixequen ales y's reparteixen bequerrades.

El sol asseca les espigues, y les suaus brises del Nort després les fan dringar ab ses llevors ja madures; sos drinchs son sorts, mes a les orelles de l'agricultor sonen metàlichs com els dels diners que elles els reportaràn.

Una vegada el sol ja se'n ha anat a allumar altres terres, l'horitzó ponentí s'omplena de paliors que reflexen en tons diversos sobre l'inmens llensol de blat.

El rancho fumeja, y's destaca més que may en mitg de tanta grogor. Ara, de molt lluny, deu parèixer un petit vapor.

El basch Urriberri assentat a la porta de sa fràgil mansió, apreta la vella pipa ab les dents, y a través del fum que ix de sa boca y narius, sos ulls petits però esparvillats, fendeixen els blatars que s'estenen vers el sur; a la vista de tanta abundancia, sos llabis no poden menys de donar pas a un somris de satisfacció que puja de son ànima. Per son volt, tot es pau y felicitat. A sos ohits arriben les cristallines riallades de sos fills que juguen per dins les espigues, els xisclets de les aus que van en cerca d'arbres per axocarse, y'ls preparatius del sopar acompanyats de les ordres de sa muller y dels cants de sa filla gran.

Sa situació ja no pot esser més enviable: no te mals de cap ni inquietuts; cap treball el crida, res l'apura. Rodejat de sa familia es felis y sa única feyna consisteix en esperar la total maduració dels fruyts que'l rodegen.

Per això els seus dolors y disgustos ha passat abans d'alcansar tanta ditxa; primer, la recansa de deixar sa patria; després les trageries de l'emigració, després l'acimatació en terra estranya, y més tart els esforços pera conquistar el

benestar. Però afortunadament tot li ha eixit be; ab ses energies ha sabut obrir-se camí, y ara, son previndre es tant segur com esplèndit.

No més hi ha que veure sa cara pera deduir qu'es home felis, car tanta es la satisfacció en que reposen ses faccions.

Com que ja se li ha acabat el tabach de la pipa y l'ayret de la posta li ha exacerbat la gana, el basch Urriberri demana a les dònnes qu'enllesteixin el sopar.

Sa filla gran ix del *rancho* pera anar a cercar llenya. Es una noya sapada y de rostre ingenu; camina airosament y un gat la segueix tot miolant. Ella es dirigeix a un munt de branques seques que està una mica apartat de la vivenda y comensa a trencar-ne. De prompte se redressa y esguarda fixament a un punt de l'horitzó. Y es tanta l'atenció ab que esguarda, que son pare encuriosit li demana què veu. Ella'l crida y li senyala ab el dit una columna de fum negre que s'enlayra en la llunyania, com una trompa de terra.

Pare y filla resten muts y ab els ulls molt oberts esguardant aquell fum; la columna negre se va engroixint tot de pressa, y els rostres del basch y de la seva filla se tras muden; una mena d'engunia se dibuixa en ells. Passen breus moments; de sobte abdòs alhora esclaman ab estorament:

—¡Foch en els blats!!...

La columna de fum augmenta, augusta després s'esten vers la dreta y l'esquerra y esdevé una muralla negre que avensa vers el sur. No passa gayre temps sens que's vegin les flames: a mida que'l capvespre mort s'oviren més roges y més altes.

La familia del basch Urriberri resta esmaperduda ab els ulls clavats en la muralla ardenta que a tota pressa s'atansa. Sobre tot, el basch no sap lo que li passa; sa cara pareix la d'un idiota. Més no hi ha temps que perdre car el foch s'apropa. L'instint de conservació promp-

te posa en moviment a aquella familia poch abans tant tranquila, y totseguit y ab la agitació de l'espant, els-uns agafen els quatre cabells que per allí pasturen, pera enganxarlos al carro; y'ls altres procuren salvar lo que de més valor hi ha en el *rancho*.

Mentres estàn entregats en aquesta feyna, comensen a passar les avensades dels fugitius. Passen remades de caballs arborats, que prompte's perden de vista y quals crins fioten per sobre les espigues; passen bous y vaques espahordides quals banyes espurnegen foch al xocar les unes ab les altres, y corren en totes direccions grupos d'avestrussos ab les ales esteses sens saber hont rumbejar. S'ouhen grinyols de porchs que son trepitjats pels caballs, y bels d'ovelles. Després passen homes y dònnes muntats en lleugers caballs, y rera seu carros carregats de gent y'l foch avensa, y s'ouhen els esbufechs de les besties, el burgit de la fugida; els crits de les dònnes, els plors dels infants, els juraments dels homes, y els gemechs dels que han caygut al fons del blatar, y'ls ays dels ressagats.

El clamoreig es gran, y'l quadre espantós. Per tot arreu creuen vers el sur bultos obscurs y que no's pot saber ben bé lo que son. Tota claror diurna ja s'ha esvahit. El foch es imponent y terrible. Sa escalfor se sent de molts kilòmetres de distancia.

La familia del basch Urriberri ha abandonat el *rancho*, y son carro ja s'ha barrejat ab els dels fugitius. Tots corren tant con poden vers el Sur, sempre empaytats per aquell infern horrorós.

Per fi'l toch ab ses gegantines flames y son fum ha desaparegut pel horitzó del Sur. Rera seu tot ha restat negre y mort; sols el cremallot de qualche *rancho* com el del basch Urriberri, dona senyals de vida. Y més tart ix la lluna, y alluma debilment les cendres negres d'aquells camps cremats.

J. BUIGAS y GARRIGA

Aficionats notables

Dolors Millà

Entre les aficionades que treballen a les Societats de Barcelona, una de les que reuneix majors condicions per a dedicar-se al teatre, es la simpàtica y estudiantosa senyoreta donya Dolors (Lola) Millà. A la Societat de les «Arts Gràfiques» del carrer de Tallers, debutà ja fa uns quants anys ab l'obra *Els Tarats* en la qual ja va cridar poderosament l'atenció; tenia allavors quinze anys. D'aquelles dates ensà no ha deixat més el teatre al qual se ha dedicat, tant sols, en les hores que li ha deixat vagatives el seu treball. Això no ha sigut donchs obstacle per a que hagi fet progresos en la seva carrera artistica, y per a que hagi representat moltíssimes obres, tals com *L'hereu escampa*, *Qui... compra maduixes*, *Juventut de Príncep*, *La mare*,

La mare eterna, *El mistich*, *Flors y y violes*, *La mà de mico*, etc., sempre ab èxit creixent.

Desde aquestes pàgines hem tingut ocasió de felicitar més d'una volta a la simpàtica aficionada pel seu valios treball, tal com feren quant representà *Juventut de Príncep* al Olimpo l'any passat.

També ha cridat l'atenció en *La Resclosa*, *Pau Clarís*, *Muralla de ferro* y molt especialment en *Qui... compra maduixes* y *La planxadora*, de les que'n fa petites creacions.

Ha treballat també fora de Barcelona, com Mataró, Caldes de Montbuy, Sant Feliu de Codines, Vilafranca, etc., ahont ha deixat sempre bon recort.

El seu èxit dintre les Societats ha fet qu'empresaris de teatres públics la sollicitessin més d'una vegada per a entrar a formar part d'una companyia. No, fa pas molt temps que un empresari la volia fer entrar en una companyia de *vau-deville catalana*, que ha actuat en un teatre de la nostra capital. Ella s'hi ha negat sempre, potser per modestia, potser perque, ab tot y la gran afició que sent pel teatre, no pensa ferne may una professió.

DE TOTS COLORS se complau avuy publicant el retrat de tan graciosa aficionada y li desitja molts èxits y entussiasme per a avensar en el camí que porta fetja.

AGRUPACIONS Y SOCIETATS

—Agrupació «Joventut Barcelonina». Universitat 183.—Aquesta Agrupació posà en escena el prop-passat dissabte les obres *La Reina*, *Frèstech* y *Les Germanetes*. La execució de la primera fou quelcom més que deficient, no sabem si per manca d'ensajjos o pel canvi, a darrera hora, del consueu. *Les germanetes* ja anà un xich mellor, sobressortint la senyoreta Llorens, que demostrà haver estudiat forsa son paper. Devem advertir el senyor Quadreny, que certes llivertats preses pera fer més gracia al públich, fan caure quasi sempre en el ridicol, y, el revés de lo que s'havia proposat l'aficionat, el somris que feu florir en els llavis no es pás, ni molt menys, de satisfacció.

Y ara parlem de la estrena de *Frèstech*, encara que, si mal no recordem, aquest drama fou estrenat ja en un'altra Societat. Es un quadre escrit ab certes pretencions, banal y d'un assumpto gastadissim que sols pot com moure els cors excessivament sensibles y entussiasas del melodrama. El llenguatge, que l'autor ha volgut fer tot lo literari possible, resulta altament impiopi en boca d'aquella colla de presidaris, personatges que sols tenen de real el trajo y la forma d'expressarse. Recordem d'un que abusa intolerablement de la paraula (pirar). Algunes frasses com (trota que trota) y altres que no'ns venen a la memoria, son de tant mal gust que no perdria res l'autor, senyor Quadreny, de suprimirles. No vegerem en *Frèstech* ni una esputa de teatralitat, y l'argument més aviat ens sembla inspirat en una novela d'en Lluís de Val, que no pas obra de temperament de l'autor a qui, emprò, no deixem de regoneixer algunes condicions. Es molt jove y, segons nostre parer, abans de produhir, deuria esudiar més, molt més encara.

De la execució val més no parlarne, perque no sobressortí absolutament ningú... in leldirector d'escena, el qual, dit sia de passa-

da, ens semblà el més fluxet de tots. Ademés, devém recomanarli que posi més cura en el moviment de les figures y en la presentació escènica, la qual resultà senzillament detestables. ¡Ah! y sobretot, més perseverancia en els ensajjos, senyors aficionats de la Agrupació «Joventut Barcelonina».

No'ns cansarém may de futejar la costum intolerable que tenen certes Societats de comensar molt després de l'hora anunciada. Y l'Agrupació, que'ns ocupa no desdigué pás de les susdites, avorrint sobiranament a l'escassa concurrencia ja prou fastigüeja per la calor y per aquells intermenables entreactes.

—Foment Martinense —El prop-passat diumenge, a la vetlla la companyia Claramunt. Devenat donà a coneixer en aquesta entitat l'obra del dia del gran Guimerà *La Reyna Jove*.

Felicitem el senyor Claramunt, director d'aquest elenc dramàtic, qui ab sa valua artistica, en part, logrà sortir airo de son comés. En Devanat, en el «Roldant», aguantant la tessitura del obra y sense decaure gens. No obstant opiném que va estar mellor els actes segon y tercer. En Claramunt en el «Gran Duch Esteves», brodat dit personatge lo mateix que el jove Adrià en «Jan-Taleya» ¡Vaya en «Jan-Taleya» més personall! El senyor Papaciet en el «D'Armanyach» forsa en caràcter, en quan a detall de tipo. ¡Llàstima d'aquell lapsus-lingue que no pot, per altre part calificar-se de defecte artístich al estarhi esposat lothom! També ens agradaren forsa els joves Cuyàs y Nolla, en els papers de «Gran Duch Bladimir» y «Filibert» respectivament. Els demés fent un bon conjunt pel mellor èxit del obra. No podém dirho aixís del jove Ferré, encarregat voluntari del paper de «Frits» que apesar de esser un paper secundari que no diu res, ell va encarnarlo tant original que deya massa, y no deixava dir els altres.

La senyoreta Fernández en «L'Aléxia» va fer un treball discutible. Nosaltres opiném, que tot lo que sia allunyar-se de les dames joves, ingénues es un erro lamentable per ella. El primer acte, va encarnarlo magistralment, no aixís els restants que al passar a les situacions dramàtiques, restava febles de ex-

pressió y ab poch calor. Les altres senyores com la Casases, Vallespir, Carreras, Romagosa y Vidal (Enrique), fent bona tasca particularment aquesta última per la seva natural declamació.

L'únich censurable es aquell últim acte. Va averhi bon assortiment de tot y per tots els gustos. Figures que es movien nerviosament espantades pels trets de les barricades. Passades falses com també mutis que no estaven marcats enlloch y altres detalls que omítim. ¡Llàstima de final que no estigés a l'alsaria dels actes anteriors!

Presentació bona. Vestuari acceptable.

HORTA—(Santa Eulalia de Vilapicina): Centro Auxiliar Eulaliense.—Ab motiu de la festa majors de dita barriada, se representà en l'aludit centre el dia 22 corrent, el drama de don Angel Guimerà, *Mar y Cel*, dirigit ab bastant acert pel senyor Salvador. E.

La senyoreta Baró, en la «Blanca» estigué admirable, y com poques vegades l'haviem vista, molt bé el senyor Salvador. (E.) en el «Saïd». Bé els senyors Salvador (A.) Bartrina (L.), Vilaselló, Grau (L.) y Baixeras, en els papers de «Joanot», «Hasena», «Malek», «Osman» y «Mahomet» respectivament; els senyors Bartrina (J.) y Grau (J.) els preguem més estudi, ja que no declamaren molt bé els seus respectius papers de «Carles» y «Ferràn».

Hem de fer notar els senyors tramoistes que no abaixin el teló fins que sigui l'hora pel bon efecte dels finals d'acte... y fins que'ls donguin l'avís.

Seguidament se representaren les comedies *A la prevenció*, den Ferrer y Codina, y *Sogres del dia*, den Puigvert, quines feren divertir la concurrència que omplia el teatre, tribuant merescuts aplausos els entusiastes joves.

Veuríem ab gust la repetició d'aquestes festes teatrals que tant lluiment donen a la Societat, y que tant diuen en favor de l'elench de la mateixa.

—Foment Recreatiu (La Salut).—Ab el drama en tres actes *Fraticida* debutà en aquesta casa, el notable aficionat y expert director d'escena, senyor Pere Castellet.

La obra, hauria sortit arrodonida si els actors s'haguessin pres la molestia (diguemho aixís), de estudiar y compenetrar-se de llurs

papers. El director, senyor Castellet en el paper de «Garcia», es de les vegades que l'hem vist més dintre el tipo y no ho prengui com a adulació. No's mogui de aquets caràcters, qu'els toca.

La pessa, *A cal sabater* que clogué la vetllada, feu riure excessivament al auditori que era escàs.

Y ara, que ja tenim director a qui dirigir-nos, esperem del senyor Castellet que tindrà gust en seleccionar els programes, escollint obres més serioses, y desterrant de una vegada les xabacanes de mal gust artístich; *Papà Ministre* que ara es posarà en estudi, vé a satisfer nostres desitjos. Aixís deu fer-se.

GRAC A.—Centre Nacionalista Republicà.—La companyia Claramunt. Devenat el darrer dissapte dia 22, posà en escena el drama romàntich en quatre actes del Mestre Guimerà: *La reina jove*.

Cal fer notar, en honor a la veritat, que de les companyias que a Gracia han posat aquesta obra, la de aquet centre es una de les que ha lograt un conjunt mes acabat essent presentada y dirigida ab veritable gust y coneixement artístich.

La simpàtica senyoreta Ferrandiz a qui molt acertadament se li confia el difícil paper de «Reina Alexia» feu un distinguit estudi del personatge, no oscilant ni un sol moment y dientlo ab la maestría y romànticisme propis sols de les grans actrius. El públich, que ho compregué, aixís, la ovacionà en diferents pausges.—El revolucionari «Rolant», trobà en el senyor Devenat un interpret estudiós, concís, fugint de efectismes, no acudint may al odiós *latiguillo* que a tants còmichs perjudica.—El simpàtic «Jan Taleya» fou confiat al sempre aplaudit actor de afició senyor Adrià qui sapigué captarse les simpaties del públich desde'l primer moment. Atisant son paper ab gran justesa de detalls y fentse aplaudir en el mutis del tercer acte.—Y en Nolla! ¿Que podrém dirne de'n Nolla que no sigui repetir el sens nombre de elogis merescuts que li dediquem a cada nou personatge que encarna? El paper de «Fribert» no pot trobar, entre nostres atencionats notables, millor interpret y fins potser.—El senyor Claramunt, encarregat de papers inferiors a la seva cate-

goria, ens donà una vegada més proves de la seva abnegació sens límits quan de fert art se tracta; donava bo véurel entre els grups y compareria encorantjant els demés, evitant aixis caigudes de conjunt inevitables. Rebi nostra mes entusiasta enhorabona.—En Cuyás, galán jove nou en aquesta casa, ens referirà en la creencia que d'ell exposarem en ressenyes anteriors, de que es un dels joves aficionats que *pot y vol*; cal véurel en el paper de «Gran Duch Esteves» per convencers de que lo que dihem no es favor que volém ferli.

Y aixis podríem nomenar un per un els mérits que adornen a tots els demés aficionats que prengueren part en la interpretació arrodonida de aquesta obra, mes, l'escàs espai de que disposém en el periòdich, priva de esténdrers com un voldria y com ells se mereixen. Ab tot, no podem omitir els noms dels senyors Papaceit, Teixidor, Xaus, Claramunt, (P.) y Castelló que, ajudats discretament per els senyors, Aner Dubosch, Pujol, Borrás, Xuclá, Puigbert, Lapera, Boix, Alsina Dubosch (H.) y Puiggali sapigueren arrodonir el conjunt de una manera digne. ¡Llàstima que les demés senyoras Casasses, Vallespir, Rodriguez, Carreras, Pujol, Romagosa, Llouchs, Farnés y Padrell, no cooperessin ab la discreció que aquesta notable companyia es mereix! Y perdonin!

—La Filantròpica.—El diumenge prop passat tingué lloch una vetllada literaria y musical en la que s'estrenà un monolech del soci senyor Francisco Salvat, que te per nom. *Cap al Parch falta gent.*

La actualitat de la obreta, va fer que fos acullida y escoltada ab gust per la distinguida concurrencia, donánthi una interpretació discreta els senyors Zaro y Lladó.—Una vegada més devem advertirli al senyor Salvat, que quan escrigui cuidi mes el llenguatge que's vulgar y plé de castellanismes y que pensi que, el laconisme es també una *gran virtut* quan l'autor no està de *vena*. Serém atesos? És per be de vosté que ho voldríem.

—Foment Artístich.—Diumenge representà aques a estudiosa companyia la coneguda producció *La mà de mico* que fou interpreta-

da acertadament y en la que s'hi distingiren la senyoreta Virgili y el senyor Forga, molt ben secundats pels senyors Viñas y Jordà y acceptablement per en Casanyas. Les comedies *L'amich Cirera* y *Com les cireres* van anar també molt ajustades, prenenthi part en la execució la senyoreta Virgili y els senyors Forga, Aliñas, Valls y Casañas. Massa insegura la senyoreta Bou.

—Ateneu Obrer del Districte II.—Després de un drama castellà, representaren diumenge la sarsuela *Ignocencia* per la nena Morer que ho va fer deliciosament, y la senyoreta Duràn y senyors Marxuach y Valls, quins també varen lluhirshi molt. Per diumenge vinent *Permétim* y l'obra d'en Pitarrà *Els segadors*.

En parlarem.

Acabada la temporada artistica, y en vetlles de la nova campanya que comensarà a mitjans o darrers de Septiembre, hem de fer nostre comentari, car aquest Ateneu es la entitat ahont més se treballa, y en quina l'atenció per los novetats dramàtiques els aficionats estan a l'aguayt.

Hem de confessar que la tasca den Pere Boquet ha sigut rebuda ab forsa simpatia en aquest local, y que de haverlo acompanyat en la execució de les obres aficionats més notables y més coneixedors del teatre, la temporada hauria tingut un relleu imponderable. Mes el senyor Boquet ha hagut de lluitar ab forses obstacles y sort de tenir dos o tres elements sincers y voluntariosos que l'han ajudat ab cor y ànima, puig de no ser aixis la tasca hauria sigut xorca y no molt honrosa artísticament parlant.

Sabem que's renovarà la Comissió de Teatre, cosa que esperen molts aficionats que la censuren pel modo d'obrar, puig hem sentit a molts que han actuat en aquesta entitat que la bescanten y la de-acrediten. Nosaltres creyem que hi ha hagut desacert en la combinació de personal y fins volem esmentar la paraula *egoisme* pels senyors de la Comissió, y això potser fa que cayguin recriminacions justes o injustes encontra els individus que eternament la desempenyen: dihem eternament perquè fa molts y molts anys que son els mateixos sempre.

Désitgem donchs a la nova o vella Comissió (que per nosaltres es indiferent) que hi hagi forsa prosperitat en aquest Ateneu, que estudiïn bé les proposicions, puig sempre ha passat a l'Ateneu que'ls elenchs s'han organitzat a tres dies fetsa. Això passà darrerament y es una vergonya pels qui tenen en estima el veritable art.

—Ateneu del Districte III.—Diumenge a la tarde tindrà lloch en aquesta entitat una extraordinària funció, posuntse en escena l'hermós idili den Rusiñol *El pati blau* estrenant-se una decoració. Abans se representarà la comedia estrenada ab èxit a Romea, den Bonavía *Servey d'amich*. Com per acort de la Junta ha sigut nomenat director escènich de aquesta entitat el jove aficionat senyor Narcís Perbellini, totes les obres aniràn a son càrrech.

El quadro, a més del senyor Perbellini, el formen conegudes actrius, simpàtiques aficionades y els senyors Domènech, Faure, Joseph, Ramón, Perbellini (E.), Boliart, Coll, Ventós, Ripoll, Borsot y altres. Les obres primeres de temporada seràn *La Tosca*, *Papà Ministre*, *La Mare*, *El lladre*, y una funció dedicada als joves escriptors E. Graells, J. Matamoross y N. Perbellini.

Com la temporada promet ésser molt acceptable, encoratjarem de cor als joves entusiastes del nostre teatre

SARRÀ.—Centro Sarrianès.—El darrer diumenge, la Companyia dramàtica de donya Concepció Llorente va donar una representació de *La reyna jove*. Fou un merescut èxit per tots els actors que hi prengueren part, distingintse dignament la senyora Llorente en l'«Alexis», a qual personatge imprimí tot el relleu y caràcter que requereix principalment en el tercer acte, y els senyors Viñas y Blanca en el «Jan Taleya» y el «Rolant» que interpretaren de una manera acabada com era d'esperar de dos actors tant notables. La presentació escènica esmerada y el moviment de grupus ben dirigit. La nombrosa concurrència aplaudi entusiasmada l'acabament de cada acte, tributant una forta ovació a tota la Companyia al finalisar l'obra.

Dels nostres Corresponsals

SABADELL.—Gran Cine Ideal.—L'agrupació artística hi ha donat dues representacions de les comedies *Un tros d'home* y *La criada nova*. S'hi il·lumi la senyora Rodríguez y tots els demés.

—Centre Sabadellès (Gelats).—El passat diumenge tingué que sorprendre la funció anunciada per falta de concurrència. Heusaquí els resultats dels lapsos anteriors. Ara els senyors que formen la Junta que's fassin càrrech que les bromes pesen ab tot y ser econòmiques.

—Societat Choral Colon.—L'Agrupació còmic-líric de la mateixa ha representat la sarsuela *Lo primer dia* y la comedia de broma *Un tros d'home* que feu riure molt.

MONJOS DEL PANADÉS.—Saló Teatre.—El dia 23 del corrent tingué lloch una escullida funció teatral, representant-se la comedia en 3 actes den Pous y Pagés *L'endemà de hodes* y el quadro de costums en un acte *El carro del vi*. La companyia d'aficionats dirigida per l'intel·ligent jove J. Pairet y ab la cooperació de les aplaudides actrius Dolors Solsona y Dolors Clòs va representar les obres ab verdader carinyo, distingintse les dites actrius y els senyors J. Pairet, J. Caraltó, R. Bonet, F. Canela, J. Sonet y J. Tort. La presentació escènica molt notable. L'apuntador no va sentir-se, lo que demostra que tots sabien el paper. La comedia den Vidales va ser també aplaudida; el teatre plé a vessar. Una felicitació a tots.

GIRONA.—Coliseu Imperial.—El dia 13 a la nit, la companyia Puchol-Rojas-Perelló, ens donaren una representació, posant en escena una comedia castellana, y per fi de festa el quadro de costums: vendrellenques den R. Ramón Vidales, *El carro del vi*.

El dia 20 a la nit, posà en escena la comedieta den Pallardó, *Genit y figura*, seguidament una castellana: el dia 23 a la tarde, ens posaren el quadro de costums gitanes den Juli Vallmitjana, *Els Zin-calos*.

TERRASSA.—Teatre Retiro.—Dissapte a la nit tingué lloch la despedida de la companyia Xirgu-Giménez. *La dama de les camel·les*, fou l'obra posada en escena, ratllant la senyora Xirgu a una altura colossal haventhi en ella pasta de gran actriu. El públich terrasenç en el que hi compte moltes simpaties no's cansà d'aplaudir-la y admirar-la. També son d'aplaudir la senyoreta Santolaria y demés y els senyors Giménez y Ortín. Els altres tampoch desmeresqueren.

—Centre Social.—Tingué lloch una funció el diumenge a la nit representant-se una obra eu tres actes y el monòlech *Casat*, pel Sr. Font.

Seguint la tasca empresa,— ara que estàn tancats els Teatres Catalans y, per consegüent, no hi ha obres d'actualitat,—de anar editant totes aquelles produccions, tant nacionals com estrangeres que, havent estat estrenades en teatres de primera y obtingut èxit, haguessin quedat inèdites, avuy comensem a repartir l'obra en tres actes del gran autor alemany Sudermann, traduïda al català pel cultíssim escriptor Manel de Montoliu,

LA FELICITAT EN UN RECÓ

una de les produccions modernes que ha obtingut més èxit arreu ahont ha estat posada en escena y que fou estrenada a Barcelona, en italià, per la companyia de la Mariani y reproduïda, en la nostra llengua, al Teatre Principal, aleshores dels espectacles audicions Graner, la nit del 27 d'Abril de 1906.

Prengueren part en la interpretació de l'obra

LA FELICITAT EN UN RECÓ

les actríus senyores Emilia Baró, Serafina Ferrer, Carme Bozzo,

Carme Huguet, etc. y els actors senyors Enrich Giménez, Carles Capdevila, Lluís Puiggarí y Gastò Màntua.

No cal fer més propaganda per assegurar que la nostra edició de

LA FELICITAT EN UN RECÓ

obtindrà aquella entusiasta acollida de que es mereixedora aquesta joia del teatre modern.

Tenim en cartera altres celebradíssimes produccions que ja aniràn anunciantse oportunament.

Mentrestant acaba de repartirse (16 pàgines que corresponen als nostres subscriptors) la deliciosa comèdia

EDUCACIO DE PRINCEP

ANDREU GUIXER.—Abans de que aquest distingit actor actués en escenaris de primer ordre, ja publicàrem el seu retrat fent constar lo que en Guixer s'havia interessat pel Teatre Català «aprofitant totes les ocasions, influencies y prestigis per dur a tots els escenaris ahont havia treballat, produccions del nostre teatre nacional.»

Avuy en Guixer ja figura en lloch d'honor entre els nostres artistes dramàtics més apleudits. La campanya que ha realitzat a Romea, basta, per si sola, per fer una sòlida reputació.

Recordis la fe ab que estudiava els papers, l'acert ab que conseguia interpretarlos, l'entusiasme ab que 'l públich premiava l'amor y bona voluntat de'n Guixer...

La Miralta, el drama den Guimerà que va estrenar la companyia den Codina, fou una definitiva revelació, per tots els que encara no'l coneixien, de lo molt que val el nostre simpàtic, notable y encara prometedor, retratat d'avuy.

Lluny la Guerrero, estiuellant la Xirgu a Blanes, ens hem quedat els barcelonins sense espectacles teatrals seriosos. *Atraccions, cinemadropus y género chico*, per tota distracció y amenitat. Barcelona, donchs, se troba en el càs de haver d'envejar, baix aquest punt de vista, altres poblacions de Catalunya; Olot, posem per càs, ahont ha comensat a actuarhi una companyia que, la veritat siga dita, supera y tot a alguna de les organitzades, durant la anterior temporada, al Teatre Romea.

El qual Teatre Romea, segons veus volàtils, ja es llogat a una empresa de *género chico* o *mutjà* o com sia... que tot es hù per donar la mida de la marca de tàctica dels propietaris de la casa. Un periòdic professional—*La Escena Catalana*—no vol creure la nova. El bon desitg y la bona voluntat solen fer miracles. Y tenir fè tant deu voler dir creure a ulls cluchs, com deixar de creure veient, ohint y palpant...

Se parla molt aquestos dies de certes conferencies y determinades reunions hagudes entre artistes de teatre, autors, actors y actrius... S'han fet pregetes y voleyen profecies y sembla que's preparen sorpreses... No avensarem rès, perquè no sabem rès en concret y tampoch fora oportù cometre indiscrecions. Que tothom hi fassi lo que puga y qui més hi sàpiga que més hi diga; que nosaltres, quan siga l'hora, ja apoyarem tot lo que ens sembli ben intencionat y combatrem—ab les armes que considerem més feridores—qualsevol intent de posar les coses encare més malament de lo lo que estaven...

Som en temps de gestació y creyem noble actitud la nostra: callar, esperar... y prepararnos per parlar ben alt quan arrivi el càs. El nostre silenci d'ara, donchs, ens reposa la veu y asserena 'l criteri. Y aixís, quan ja tot estigui apunt, quan ningú tingui rahó d'acusarnos per haverlo destorbat, podrem cridar fort y ab probabilitats de posar el dit a llaga.

L'Enrich Borràs arriba a Barcelona. Es probable que, ab tal motiu, s'organisi alguna d'aquelles funcions típiques ahont el nostre públich té ocasió de demostrar a l'eminent actor català tota la seva admiració y simpatia. En Borràs se'n comou y dubta... Però tot acaba ab la nova fugida den Borràs que, per lo que sembla, encara no ha considerat vingut el moment de realisar els seus plans en bé del Teatre Català. Ell sabrà lo que li convé per la seva major honra y gloria, y nosaltres ens ho sospitem. Siga com vulga, les campanyes que'l gran actor realisa, donant a conèixer fora d'aquí, algunes de les obres mestres del teatre nacional, es digne de fort elogi y coral agraïment...

Rès més per avuy. Hem procurat su-

plir, ab una ràpida ressenya de les qüestions que semblen agitar-se en el món de entre bastidors, la manca de noves interessants, serioses y concretes que porta en sí la calma estival. Prènguinne la bona voluntat els llegidors y judiquin, —per lo que insinuem, diem o callem,— de l'estat de coses actual y de la noble y expectant actitud de la nostra Revista.

Hem rebut del seu autor Pere Mombrú el quadro dramàtic *Tempesta*, estrenat a la societat «Tannhauser», la nit del 12 de Mars de l'any què som.

La lectura de l'obra ens ha produït molt bona impressió, ja que en ella s'hi revelen excelents condicions d'autor dramàtic, sobretot en la delicadesa ab que està conduït determinats fragments del diàlech.

Agraim la deferència.

La premsa estrangera ha donat la nova aquets darrers dies de que la eminent actriu italiana Eleonora Duse se retirava de l'escena. La Duse té avuy ja una edat respectable si be no tanta encare com la Sahara Bernard que ben lluny de pensar en retirar-se desenvolupa cada jorn noves activitats.

Aquesta consideració ens fa pensar en el curiós fenomen de que la gent als païssos meridionals sembla que's rendeixen més aviat que al nord.

Ens alegrariem de que l'eminent actriu italiana rectifiqui el seu voler y segueixi treballant y obtenint, com fins ara, sempre nous èxits.

S'ha posat a la venda un'altra edició de la famosa comedia en dos actes den EDUARD COCA

Gent d'ara

Preu: 1'50 ptes.

Biblioteca "DE TOTS COLORS"

Fòra dels folletins del periòdic, però dintre de la *Biblioteca DE TOTS COLORS*, hem publicat algunes obres que's venen, entre els favoreixedors d'aquest periòdic, a preus extraordinàriament econòmics.

Por! (segona edició). Comedia en un acte, per Felix Duquesnel. Preu de venda: *dos rals*. Als nostres favoreixedors: *30 cèntims*.

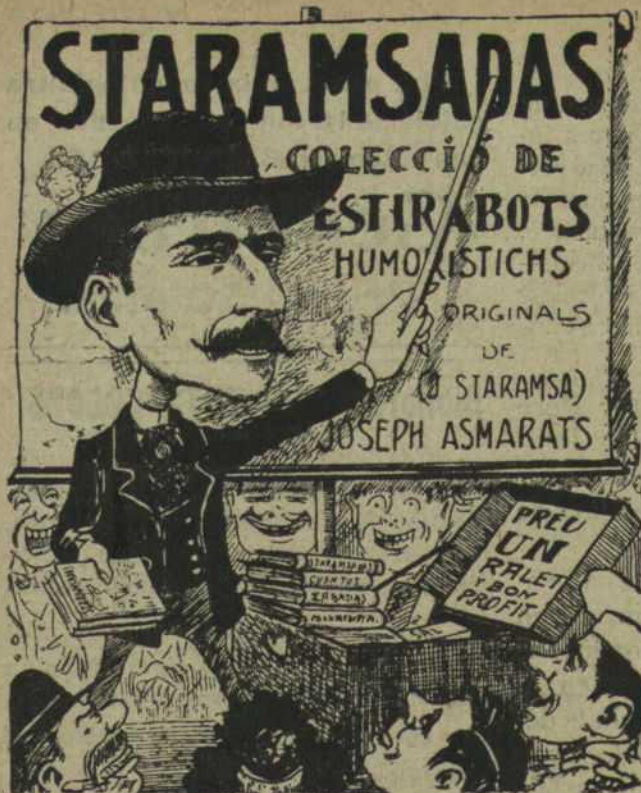
Cor delator. Monòlech, de Edgar Poe. Preu de venda: *un ral*. Als nostres favoreixedors: els costarà no més *15 cèntims*.

Els Picarols. Drama en tres actes de Erckmann Chatrian. Preu de venda: *2 pessetes*. Als nostres favoreixedors: *1 pesseta*.

Un cop de vent. Pàs de comedia, den Joseph Moretó. Preu de venda: *dos rals*. Als nostres favoreixedors: *30 cènts*.

Un joch de cartes, o memoria-listes ab lletra menuda. (segona edició). Sainet en un acte, den Manel Folch y Torres. Preu de venda: *tres rals*. Als nostres favoreixedors: *40 cèntims*.

Llibre del actor, per en J. Ferràn Torras. Preu de venda: *una pesseta*.

¡Ciudadáns...! aquest remey
que t'è fama universal
us curará 'l mal humor
si us gasteu tan sols un ral.

Desde que't vareig coneixer
dintre meu vas fer senti
una pena fonda, tonda,
fonda... de Sant Agustí.
Sort que quan prop teu me trovo
ni que sigan breus moments
de tant gosar, fins la baba
em cau... ¡precau!... ¡Sant Vicents!
No'ls créguis a ne'ls que digan
que jo ab tu no hi vinch formal;
es que no volen que's noti...
noti...ciero Universal.
Ja't costa a tu que t'estimo
y que dich per tot arreu
que temps de parlarte'm manca...
manca... de un bras y d'un peu.
Y en fi; quan vagis a missa
com suposo deus anar
per la nostra ditxa prega
a Deu... a Deu, que's fá tart.

Quan te fiquis al llit, pel teu govern
convé que t'emboliquis al hivern;
mes si un ximple intentés que ab ell t'hi fiquis
allavors, creume a mi, no t'emboliquis.

Quan una noya m'agrada
jo la faig pati al moment
¿com m'ho faig?, sensillament;
¡li dono una trepitjada!

Sols tu ets qui'm fá passar las meas penas,
sols tu ets qui'm fá passar mon desconsol;
pro, no ets capás de ferme passar, noya,
un duro fals que tinch y ningú'm vol.

LLIBRERIA MILLÁ, SANT PAU, 21.-BARCELONA

Aquest llibret de versos, es cosa
propia per passar l'estona als ves-
pres tot prenent la fresca o prenent
lo que's puga, en companyia de per-
sonas «d'ambos sexes».

No ofen a ningú, fa riure a tot
hom, y solsament costa Un ralet.

L'humorisme de l'Asmarats l'ha
fet guanyador del titol de Rey de
las xaradas.—Colaborador hono-
rari de 43 periódichs humorís-
tics.—Poeta premiat y carbas-
sejat en diferents Certamens de
Catalunya.—Autor de varias
obras gens científicas ni litera-
rias.—Caballer condemnat a las
eternas mongetes.—Membre de
sa familia.—Condecorat ab la
creu del matrimoni y separat de
la dona.